

Stilling. Vi ønske vist, at Regjeringen maa blive mere og mere frifindet og da bestaa saa længe som muligt.

Finansministeren: Det er mig altid glædeligt at høre, at det i alt Fald er eet Punkt, hvori det ærede Medlem er enig med mig, og jeg skal ogsaa være enig med ham i ikke paa dette Stadium at fremkalde nogen egentlig politisk Debat. Men det maa dog være mig tilladt at sige, at i hvad jeg udtalte, var der ikke Tale om skumle eller hemmelige Klamer; jeg gjør som det ærede Medlem, jeg ser Sagen, som den er, og siger min Mening rent ud; den har jeg sagt, og Andet kan der forsaavidt ikke bebreides mig. Det ærede Medlem sagde, at der var endnu intet Exempel paa, at man havde henlagt et af Regjeringens Forslag; dette vil jeg heller ikke sige, at der er; men det ærede Medlem veed overmaade godt, at der er Forsøg paa at gjøre det, og han kan fremdeles ikke være uvidende om, at jeg ogsaa veed det. Særligt tør jeg gjøre opmærksom paa, at det, jeg nærmest udtalte mig om, var den Indflydelse, som det vilde have paa Regjeringens Forslag, om den skulde have sine Lovforslag, naar de blive fremsatte, ledsagede af private Lovforslag, thi dette anser jeg for at være hensynsløst ligeoverfor Regjeringen; men dette er sket ikke alene med dette Lovforslag eller det, hvortil det støtter sig, men ved flere andre Lovforslag. (Berg: Præstelønsningsloven!) Ja! Naar den ærede Ordfører mente, at jeg havde forskaet Lovforslaget urigtigt, da tillader jeg mig at tro, at han har Ret. For det Første vil jeg henstille til ærede Medlemmer, om de kunne læse det Lovforslag, som her foreligger, anderledes, end at det kun hjemler Ret til at forhøje de nærværende Pensioner, og skulde ærede Medlemmer i den Henseende være nogen Tvivl, vil jeg henvise dem til den Betænkning, Udvalget afgav ifjor, i hvilket det udtrykkelig staar, at det er de hidtilværende Invalidder, hvorom det gjælder. Men dernæst vil jeg sige, at selv om den ærede Ordfører kunde have Ret, naar han mente, at saaledes som Lovforslaget foreligger, kunde man skruer den Mening ind i det, at det overhovedet gjaldt som et Tillæg til Loven af 9de April 1851 og den dertil hørende Lov af 1858, have de Herrer selv ved det Endringsforslag, som de have stillet til § 5, gjort en saadan Fortolkning af Loven umulig, thi de have da taget det ud, som vilde være et Tilføjningspunkt i saa Henseende: „indtil en ny Lov om Invalidforsørgelser udkommer“. Jeg anser det for en Sag, hvorom der ikke kan være Tvivl, at saaledes som Lovforslaget foreligger, kan det ikke gjælde Andre end dem, man kalder de aktuelle Invalidder, dem, som allerede ere Invalidder, og jeg tillader mig at tro, at naar man her paaberaaber sig et Løfte eller Noget, der ligner et Løfte, som den væsentlige Grund til nu at fremme dette Lovforslag,

forbi det vil være at fyldestgjøre et Saab, der var vakt, tillader jeg mig at sige, at der er mange flere end Invaliderne, for hvem der er vakt et Saab om at faae deres Tilstand forbedret, og de ville ikke faae den forbedret for en Fremtid, i hvilken i alt Fald disse Invalidder kunne faae et Tillæg af 20 pSt. Jeg skal ikke gjøre den mindste Banskælighed for, at Invaliderne faae dette, men jeg kan ikke finde nogen tilstrækkelig Grund til at trække disse frem, fremfor de mange Andre, som man ogsaa har givet et Saab om at faae deres Stilling forbedret.

Ordføreren: Naar den ærede Conseilspræsident sagde, at han fandt det urigtigt, at Regjeringens Lovforslag bleve ledsagede af private Lovforslag, maa jeg gjøre opmærksom paa, at hvis jeg ikke tager fejl, fremkom Regjeringens Lovforslag paa dette Omraade som Ledagselse til det private Lovforslag, saa at i den Henseende tror jeg ikke, at han har Anledning til at nævne dette Punkt her. Naar den ærede Conseilspræsident havde nogen Tvivl om Betydningen af Lovforslaget, skal jeg give ham Ret i, at en saadan Tvivl muligvis kan reises. Jeg tvivler om det; men da vi erkjende, at Anvendelsen billigtvis bør ske ogsaa for fremtidige Invalidder, vilde det let kunne afhjælpes, naar det kun var dette Punkt, hvorom Menigheden dreiede sig, og jeg tror heller ikke, at vort Forslag med Henhyn til § 5 kan forstås saaledes, at det ikke skulde være Meningen, at Lovforslaget ikke ogsaa skulde komme til Anvendelse paa fremtidige Invalidder. Jeg vil tilraade, at dette Lovforslag fremmes, idet vi der ved fra vor Side have gjort, hvad der staar i vor Magt for at indfri et Løfte til disse Mænd, som i saa høi Grad trænge til et Tillæg. Jeg kan ikke tilraade, at vi anerkjende den Betragtning, som nu paa dette Omraade som paa tidligere er blevet gjort gjældende, at enhver Hjælp, som vi ønske at tilstaa visse Personer, skal gjøres afhængig af, hvorvidt vi ville gaa ind paa Lønningstillæg til Embedsmændene i Almindelighed. Jeg anser det for urigtigt at forbinde ethvert Spørgsmaal om Hjælp til visse Personer med Spørgsmaalet om det almindelige Tillæg til Embedsmændene for at løfte dette igjennem, og det høie Thing vil nedlægge en Protest derimod ved at stemme for dette Forslag og fremme det.

Solm: Da vi havde den Sag for, som vi nylig have stemt over, udtalte det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Bojfen), at der kunde indtræffe Forhold, hvor man meget vanskeligt vilde være istand til, selv om man vilde det, at give de Menige en forhøjet Lønning ud over den 1ste April, og man gjorde dengang gjældende mod ham, at han vistnok havde set Spørgelser ved høihys Dag. Jeg kan ikke negte, at jeg noget delte den samme Opfattelse, men